

Буде порядок — життя зміниться на краще

Лариса МАРЧУК
(Тернопіль)

Руслана КОМАРА-ЧОРНОГО призначили головою Підволочиської районної держадміністрації, що на Тернопіллі, торішньої весни.

Ознайомлюючись з округою та її людьми, новий керівник звертав увагу на стан справ у господарствах, брав на облік окремі огріхи та «вузькі» місця. Бо він, як людина, котра свого часу пропрацювала у правоохоронних органах, вважає запорукою успіху кожної справи, насамперед, порядок. «Коли кожен із нас стежить за порядком і підтримує його, то життя обов'язково змінюється на краще», — стверджує Руслан Володимирович.

Відтак уже на першій апаратній нараді голова райдержадміністрації вніс низку пропозицій. Зокрема, запропонував розбити територію райцентру на сектори та організувати народну толоку. Це починання одностайно підтримали. Силами громади, місцевих бізнесменів і представників влади місто розчистили від сміття, побілили бордюри, привели до ладу тротуари, вулиці. На першій сесії районної ради Руслан Володимирович дав слово, що влада зробить усе, аби відремонтувати школу, перекрити дірявий дах. Слова не розійшлися з ділом: сьогодні у школі, крім нового даху, — нові вікна і двері, сучасне освітлення на вході. Облаштовано також занедбаний спортмайданчик. «Порятували» і дитячу спортивну школу, яка функціонувала

без ремонту ще з 1975 року, і, до того ж, не мала навіть належного опалення. Все це вдалось відновити з допомогою земляка — столичного банкіра, котрий виділив на реконструкцію школи 300 тисяч гривень.

Згодом районний голова запросив до себе на зустріч підприємців міського ринку, звернув їхню увагу на огріхи в облаштуванні об'єкта, численні ями та калюжі, вказав на інші недоліки. І вже невдовзі підприємці власним коштом облагородили ринок, а під'їзди до нього вимостили бруківкою та тротуарною плиткою.

До невпізнання змінилася й територія довкола музичної школи. Силами громади оновили саме приміщення, яке було зведене ще за часів австро-угорської імперії для персоналу тодішнього магістрату. Готуючись гідно відзначити 200-ліття народження Тараса Шевченка, відреставрували пам'ятник Великому Кобзареві, що стоїть перед школою, огородили новим парканом, проклали і вимостили алеї, насадили квіти, кущі та дерева. Неподалік музичної школи облаштували також дитячий майданчик із пісочницею та гойдалками. Тепер тут завждилюдно.

— Школам приділяємо особливу увагу, бо діти — це наша перспектива, і без їхнього належного розвитку немає надії на майбутнє держави, — вважає Руслан Володимирович.

Черговим подарунком кряянам від влади району стало введення в експлуатацію після реконструкції школи в селі Кам'янка. Тут у ході ремонту встановили 87 нових вікон, парадні двері, обклали сходи плиткою. Значний фронт ремонтно-будівельних робіт розгорнули й у дитячому відділенні районної лікарні. Посприяли цьому і відвідини лікувального закладу уповноваженим Президентом України з прав дитини Юрієм Павленком. Силами підприємців, передусім тих, хто займається транспортними перевезеннями, відремонтовано 9 палат, встановлено добротні вікна, сантехніку, вкрито ламінатом підлогу тощо. Відкриття дитячого відділення райлікарні напередодні Нового року стало знаковою подією для мешканців регіону.

Хороший наставник — найкраща наука

— Я вважаю своїм наставником голову облдержадміністрації Валентина Хоптяна, який тривалий час працював у цьому районі. Він чудовий практик і стратег. Саме його досвід і ділові поради стають мені у пригоді. За його ініціативою проводимо в районі ярмарок сільськогосподарської продукції. Ми маємо можливість за доступними цінами обслуговувати населення і, насамперед — пенсіонерів. Тут завжди є городина, свіже м'ясо, а також удосталь різної риби: коропів, карасів, товстолобиків. Рибу, до речі, вирощують у приватних господарствах. На ярмарок, як правило, приїздить чимало людей із сусідньої Хмельниччини. Вже успішно провели чотири подібних ярмарки. Торішнього жовтня наші фермери дивували покупців вирощеною полуницею, адже всі думали, що ягоди привезли з Італії.

Треба наголосити, що аграрна галузь на постійному контролі в Руслана Володимировича. Він із гордістю називає найуспішніших аграріїв району. Скажімо, Герой України Олег Крижовачук виростив яблуневі сади та заклад потужне фруктосховище вартістю 60 мільйонів гривень. Тут яблука зберігають за новими технологіями. До речі, садівництво посідає провідне місце в районі. Щороку збирають близько 60 тонн яблук. А, скажімо, для вирощування полуниці підприємці взяли в обробіток 22 гектари землі. Є чималі плантації смородини і малини, врожаї яких збирають механізованим способом. Серед успішних аграріїв краю Р. Комар-Чорний відзначає депутата обласної ради Олександра Самсоненка (фірма «Агро-Рось»), ветеранів хлібної ниви Луку Антоноука («Медобори») та Богдана Олійника («Агромлин»).

Хто шукає, той знаходить

— Я не чекаю, коли до мене прийдуть з певними проблемами люди. Іду до них сам, — каже Руслан Володимирович. Для нього вкрай важливо знайти контакт з місцевими підприємцями, благодійними фондами, громадськими організаціями. В усіх домовленостях і обіцянках має бути правда і реальна картина ситуації, яка склалася. Найгірше — напівправа і пустопорожні обіцянки, не доведені до кінця справи. Нехтування цими моральними факторами, на думку голови райдержадміністрації, — велике гальмо для подальшого розвитку.

Якось, дізнавшись про благодійний фонд колишнього Президента України Леоніда Кучми, який забезпечує сільські бібліотеки новою дитячою літературою, Руслан Комар-Чорний зателефонував туди і попросив підмоги для районної бібліотеки. Не передати словами, якою була радість, коли одержали дві тисячі примірників нових книг. Так само звернувся по допомогу до місцевого відділення «Приватбанку». Там Руслана Володимировича також зрозуміли: коштом банку в клубі віддаленого села Терпилівка встановили вікна та нові сучасні двері в приміщенні сільради. Таких прикладів на рахунок голови району чимало. Але він усе це ставить у заслуги насамперед тим людям, які розуміють потреби мешканців. Скажімо, благодійний фонд «Волинь-Галичина» постачає гуманітарні вантажі й пакети з продуктами пенсіонерам, організовує регулярні поїздки школярів до Тернополя. За участю інвесторів у селі Кошуляки завершується будівництво сучасного млина. А в Під-

Туризм — перспектива району

Торішнього жовтня містечко Скалат, що на території району, відсвяткувало своє 500-ліття. Про успішність роботи Руслана Комара-Чорного свідчить і сучасний стадіон, і добротні реконструйовані бруківки старих вулиць, оновлений старовинний парк. Особливо гордістю містян стали відреставровані вежі Скалатського замку.

Сьогодні про цей унікальний за величиною і красою туристичний об'єкт, хоч як це прикро, чимало наших співвітчизників навіть не відає. А він таки вартий нашої уваги. Охайні крамнички, відремонтовані будівля театру, корпуси лікарні, величні храми і костели, облаштовані береги річечки і потічків, мостики і ставки, каплиці при дорозі, барвисті клумби і навіть міні-фонтан — такі характерні ознаки цього історичного містечка. Незабаром тут планують збудувати готельний комплекс.

Увагою подорожніх і вірян користується село Полупанівка, де на кряжі Товтр розкинувся ландшафтний заповідник «Свята гора» — місце паломництва прочан. Тут прокладено хресну дорогу з 12 скульптурними зображеннями Христа. Поруч — два величні архітектурні ансамблі католицького костелу і православного храму. Прочани й туристи масово прямують до скельної криниці напиться живої води. Стверджують, що вона має дуже цілющу властивість, про яку складено легенди.

Взагалі, тутешні села приємно вражають, насамперед, білокам'яними парканами, викладеними з місцевого вапняку, добутого в гірських кар'єрах. Місцеві майстри освоїли нові технології обробки каменю. Слід наголосити, що каменевидобувна промисловість посідає в районі провідне місце. Сьогодні успішно діють чотири кар'єри в селах Новосілки, Полупанівка, Галушинці, Городниця.

Не таємниця, що голова райдержадміністрації приділяє промисловому розвитку краю особливу увагу. Адже таких об'єктів тут небагато, оскільки район є аграрним. Районний очільник шукає шляхи відновлення старих підприємств. Наразі тривають переговори з інвесторами, щоб запустити фабрику пластмасових виробів і створити нові робочі місця для мешканців краю. Нещодавно в Підволочиську побували з діловим візитом інвестори зі США: їх зацікавив про-

2014 рік

Моя робота мене не обтяжує, бо займаюся тим, що мені подобається. Тому сім'я мене розуміє та підтримує.

Лариса МАРЧУК,
оглядач — власний кореспондент.

волочиську під Новий рік відкрили Центр надання адміністративних послуг, який визнали найкращим у області. Подейкують, що незабаром тут видаватимуть навіть закордонні паспорти.

41

ект нового заводу виробів з пластмас. Найближчим часом у планах районної влади будівництво потужного млина в селі Кошуляки, а також відкриття кооперативу зі збору молока від приватних селянських господарств. Як бачимо, кожний новий день ставить нові завдання, життя випробовує краян на згуртованість, а владу — на міць.

2014 рік

Проблема скоріше в поєднанні роботи й життя як такого: воно ж бо набагато ємніше, ніж сім'я або робота. З другого боку, а що ми маємо на увазі під словом «робота» в кожному конкретному випадку? Зокрема, якщо йдеться про творчого працівника, то для нього це — не ходіння «на службу» (або — не лише ходіння «на службу»). Сприймаю свій шлях як творення одного суцільного тексту, що в той чи інший момент переключається тематично, жанрово. Також давно і назавжди викреслила зі свого графіку вихідні та відпустки й ладна писати у потягу, ванній, на пляжі під пальмою. У такому разі робота і життя органічно поєднані. Насправді більш за все цій злуці заважає марнування безцінних годин у пробках під час безкінечно довгої дороги «на службу — зі служби». Тоді як домашній кабінет вберігає сили для родини та творчу енергію від стресів на робочому місці. У зекономлений час можна було б створити черговий текст, а отже, заробити. Специфіка фаху має свій позитив: більше пишеш — більше отримуєш (матеріальна складова надзвичайно важлива, адже гонорар є показником фахової спроможності й самоповаги). Отже, віддалена праця для креативного сегменту того чи іншого колективу могла б бути вирішенням завдання — безболісно поєднати роботу й життя (зокрема, сімейне життя).

Ольга КЛЕЙМЕНОВА,
завідувач відділу гуманітарної політики.

